

[Ivar Hansen]

ker på i denne tid, og det håber jeg socialdemokratiet tænker på i denne tid.

Gert Petersen (SF):

For en meget stor del af befolkningen har de to år med borgerlig regering været en hård og bitter tid. Det gælder for de arbejdsløse, for efterlønsmodtagerne, for bistandsklienterne, for mange enlige forsørgere og for mange folke- og invalidepensionister. De, der i forvejen var dårligst stillet, skal rammes hårdest. Alle arbejdsløse rammes, men de langvarigt arbejdsløse rammes hårdest. Almindelige arbejdere med job rammes, men de lavtlønnede arbejdere med job rammes hårdest. Det er en grundregel i regeringens politik. For andre grupper går det fint: de selvstændigt erhvervsdrivende, de af dem, der i forvejen var stærke, en række liberale erhvervsdrivende, de højtlønnede funktionærer og så naturligvis aktie- og obligationsindehaverne. Også deres fremgang er en grundregel for regeringen.

Man må sige, der er system i regeringens politik. I 1983 faldt efter LOs beregninger de beskæftigede lønarbejders disponible real-løn med ca. 3 pct. og de arbejdsløses købekraft med ca. 7 pct. Men ifølge økonomiministerens oplysninger herinde voksede de såkaldte restindkomster med 15-20 pct. Restindkomster er et begreb i nationaløkonomien og defineres som såvel aflønning af selvstændiges arbejde i egen virksomhed som forrentning af egen- og fremmedkapital, altså det, som vi andre, der ikke er nationaløkonomer, kalder profitterne. Det betyder, at medens arbejdere med job måtte opleve nedgang og arbejdere uden job endnu større nedgang, voksede profitmassen samme år, i 1983, med 15-20 pct. Det mener regeringen er fint; økonomiministeren var stolt af dette resultat, da han redegjorde for det.

Står det til regeringen, skal denne ulige udvikling fortsætte. Ifølge LO må man befrygte, at de ledige frem til april 1986 må se deres levevilkår forringet med op mod 20 pct. sammenlignet med oktober 1982.

Barsk medicin gør godt, hævdes det. Denne myte udnytter regeringen til det yderste, men hvad godt har regeringens medicin gjort landets økonomi som helhed? Det er jo ikke sikkert, at de velståendes og landets økono-

miske interesser er helt så sammenfaldende, som regeringen synes at mene.

Vi har hørt meget om de tre store balanceproblemer, som regeringen proklamerer den vil løse. Lad mig så være flink og tage underskuddet på statsfinanserne først - flink, fordi regeringen her dog kan opvise noget, der kan ligne succes. Men vejen til succes har rigtignok været den gammelkendte, som vi også kender fra tidligere, socialdemokratiske mindretalsregeringer, der har fungeret i dette ting med borgerligt flertal, nemlig at skære ned på det offentliges udgifter til dækning af sociale behov og skaffe det offentlige øgede indtægter via forhøjede skatter, afgifter og - i dette her tilfælde - især kontingenter. Ja, den borgerlige regering har såmænd været i stand til at drive det faktiske skatetryk helt derop, hvor de socialdemokratiske regeringer ikke kunne være med.

Så er der betalingsbalancen: en bedring i 1983, men nu går det igen galt. Jeg lægger meget mere vægt på, hvad de økonomiske vismænd siger; de skal ikke stå til regnskab for nogen minister. De bliver ikke kaldt til for at stå skoleret for ham. De er uafhængige, og de tipper altså på et minus på 16 mia kr. i 1984 i stedet for regeringens oprindelige, optimistiske skøn på et minus på 10 mia kr., og det betyder, at vi igen nærmer os rekorden fra 1982, men denne gang altså på de borgerliges ansvar.

Endelig er der arbejdsløsheden. Her har regeringen i det mindste nu fattet, at den bekymrer mange mennesker, så regeringen taler derfor også meget om den, mere end tidligere. Det er selvfølgelig altid noget, men en virkelig markant nedgang i arbejdsløsheden, en nedgang, der er følelig, er i alle regeringens proklamationer noget, som hører fremtiden til. Den opstiller bestandig nogle gunstige forudsætninger, som ikke andre end de borgerlige politikere tror på, og så er det i disse luftkasteller engang ad åre at man kan finde beskæftigelse.

Vi hører meget om, at der nu er stigning i beskæftigelsen osv. Jeg ved ikke nøjagtigt, hvad der menes med det. Det eneste sande heri er, at der i de sidste måneder af 1983 var tale om et uhyre beskedent fald i den sæsonkorrigerede arbejdsløshed, et så beskedent fald, at en myg måske kunne få øje på det gennem et myggemikroskop, vi andre kunne dårligt nok, og samtidig var det på et